SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI DOMINI

P I I

DIVINA PROVIDENTIA

P A P A E   S E X T I

Damnatio quamplurium Propofitionum excerptarum ex Libro Italico Idiomate impreffo fub titulo = *Atti, e Decreti del Concilio Diocefano di Piftoja dell' Anno MDCCLXXXVI.* = *In Piftoja per Atto Bracali Stampatore Vefcovile. Con approvazione.*

Cum prohibitione ejufdem Libri, & aliorum quorumcumque in ejus defenfionem tam forfan editorum, quam in pofterum edendorum.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Universis Christifidelibus salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Auctorem fidei, & Consummatorem Jesum aspicientes nos jubet Apostolus (*a*) sedulo recogitare qualem, quantamque ille sustinuit a peccatoribus adversum semetipsum contradictionem, ut ne laboribus, & periculis defatigati deficiamus aliquando animis nostris, penaeque concidamus. Hac saluberrima cogitatione muniri nos ac refici tum maxime necessum est, cum adversus Corpus ipsummet Christi, *quod est Ecclesia* (*b*), diræ istius, nec unquam desituræ conjurationis æstus acrius exardescit: Ut a Domino confortati, & in potentia virtutis ejus, scuto fidei protecti resistere possimus in die malo, & omnia tela iniquissimi ignea extinguere (*c*). In hoc sane motu temporum, in hac rerum perturbatissima conversione gravis est quidem bonis omnibus contra omnes cujusque generis Christiani Nominis hostes colluctatio subeunda: Gravior Nobis, quibus pro credita pastorali nostræ sollicitudini Gregis totius cura, & moderatione, *major cunctis, Christianæ Religionis zelus incumbit* (*d*). Verum in hac ipsa oneris gravitate, quæ humeris nostris imposita est, *portandi onera omnium, qui gravantur*, quo magis conscii Nobis sumus infirmitatis nostræ, eo firmiorem in spem erigit Nos, & sublevat Apostolici hujusce muneris in persona B. Petri Divinitus instituta ratio, ut qui semel tradita sibi a Christo Ecclesiæ gubernacula numquam derelicturus erat, ipse Apostolicæ gubernationis onera in illis portare non desineret, quos ei Deus protegendos perpetua successione, ac tuendos hæredes dedisset.

Et in hisce quidem ærumnis quæ undique circumstant, ad cæterarum molestiarum velut cumulum accessit, ut unde oportuerat Nos gaudere, majorem inde tristitiam hauriremus. *Quippe cum aliquis Sacrosanctæ Ecclesiæ Dei præpositus sub Sacerdotis nomine ipsum Christi populum a tramite veritatis in præceps deviæ persuasionis avertit, & hoc in amplissima Urbe, tum plane est geminanda lamentatio, & major sollicitudo adhibenda* (*e*).

Fuit sane non in ultimis terris, verum in media luce Italiæ, sub oculis Urbis, & prope Apostolorum limina; Fuit Episcopus duplicis Sedis honore insignis, (Scipio de Ricciis antea Episcopus Pistorien., & Praten.) quem ad Nos pro pastorali munere suscipiendo accedentem paterna caritate complexi sumus: qui vicissim Nobis, atque huic Apostolicæ Sedi in ipso Sacræ Suæ Ordinationis ritu debitam fidem, & obedientiam solemnis jurisjurandi religione obstrinxit.

Atque is ipse non longo intervallo postea quam a complexu nostro cum osculo pacis dimissus ad commissas sibi plebes accessit, coacervatorum perversæ sapientiæ Magistrorum fraudibus circumventus eo cœpit intendere, ut quam superiores Antistites ex Ecclesiastica regula laudabilem, & pacatam Christianæ institutionis formam jam pridem invexerant, ac pene defixerant, non ille pro eo ac debebat, tueretur, coleret, perficeret, sed contra per speciem fictæ reformationis importunis inducendis novitatibus perturbaret, convelleret, funditus everteret.

Quin etiam cum & hortatu nostro ad Synodum Diœcesanam animum adjunxisset, præfracta ejus in suo sensu pertinacia effectum est, ut unde remedium aliquod vulnerum petendum erat, inde gravior pernicies enasceretur. Sane postquam Synodus hæc Pistoriensis e latebris erupit, in quibus aliquandiu abdita delituit, nemo fuit de summa religione pie, sapienterque sentiens, qui

---

(*a*) Ad Hebr. 12. (b) Ad Coloss. 1. (c) Ad Ephes. 6.
(d) S. Siricius ad Himerium Tarrac. *Epist.* 1. *apud Coust.*
(e) S. Cælest. 1. *Ep.* 12. *apud Coust.*

non continuo adverterit, hoc fuisse Auctorum consilium, ut quæ antea per multiplices libellos pravarum doctrinarum semina sparserant, ea in unum velut corpus compingerent, proscriptos dudum errores exsuscitarent, Apostolicis, quibus proscripti sunt, Decretis fidem, auctoritatemque derogarent.

Quæ cum cerneremus, quo graviora sunt per se se, tanto impensius Pastoralis nostræ sollicitudinis opem efflagitare, mentem convertere non distulimus ad ea capienda consilia, quæ surgenti malo vel sanando, vel comprimendo accommodatiora viderentur.

Atque in primis sapientis moniti memores Prædecessoris nostri B. Zosimi (*a*), ea *quæ magna sunt, magnum pondus examinis desiderare*, Synodum ab Episcopo editam primum quatuor Episcopis, aliisque adjunctis e Clero sæculari Theologis examinandam commisimus: Tum & plurium S. R. E. Cardinalium, aliorumque Episcoporum Congregationem deputavimus, qui totam Actorum seriem diligenter perpenderent, loca inter se dissita conferrent, excerptas sententias discuterent, quorum suffragia coram Nobis voce, & scripto edita excepimus: qui & Synodum universe reprobandam, & plurimas inde collectas propositiones, alias quidem per se se, alias attenta sententiarum connexione plus minusve acribus censuris perstringendas censuerunt: Quorum auditis perpensisque animadversionibus, illud quoque Nobis curæ fuit, ut selecta ex tota Synodo præcipua quædam pravarum doctrinarum capita, ad quæ potissimum fusæ per Synodum reprobandæ sententiæ directe vel indirecte referuntur, in certum deinceps ordinem redigerentur, eisdemque sua cuique peculiaris censura subjiceretur.

Ne vero ex hac ipsa tametsi accuratissime peracta sive locorum collatione, sive sententiarum disquisitione, pervicaces homines obtrectandi occasionem arriperent, ut huic forte jam paratæ calumniæ obviam iretur, sapienti consilio uti statuimus, quod in emergentibus hujusmodi periculosis, noxiisve novitatibus reprimendis plures Nostri Sanctissimi Prædecessores, tum & gravissimi Antistites, ac Generales etiam Synodi rite, cauteque adhibitum, illustribus exemplis testatum, commendatumque reliquissent.

Norant illi versuram Novatorum fallendi artem, qui catholicarum aurium offensionem veriti, captionum suarum laqueos persæpe student subdolis verborum involucris obtegere, ut inter discrimina sensuum (*b*) latens error lenius influat in animos, fiatque ut corrupta per brevissimam adjectionem, aut commutationem veritate sententiæ, Confessio quæ salutem operabatur, subtili quodam transitu vergat in mortem. Atque hæc quidem involuta, fallax differendi ratio, cum in omni orationis genere vitiosa est, tum in Synodo minime ferenda, cujus est hæc laus præcipua, eam in docendo dilucidam consectari dicendi rationem, quæ nullum offensionis periculum relinquat. Quo in genere proinde si quid peccatum sit, hac nequeat, quæ afferri solet, subdola excusatione defendi, quod quæ alicubi durius dicta exciderint, ea locis aliis planius explicata, aut etiam correcta reperiantur, quasi procax isthæc affirmandi, & negandi, ac secum pro libito pugnandi licentia, quæ fraudulenta semper fuit Novatorum astutia ad circumventionem erroris, non potius ad prodendum, quam ad excusandum errorem valeret: Aut quasi rudibus præsertim, qui in hanc vel illam forte inciderint partem Synodi vulgari lingua omnibus expositæ, præsto semper essent alia, quæ inspicienda forent, dispersa loca, aut his etiam inspectis satis cuique facultatis suppeteret ad ea sic per sese componenda, ut, quemadmodum perperam isti effutiunt, erroris omne periculum effugere valerent. Exitiosissimum profecto insinuandi erroris artificium, quod in Constantinopolitani Antistitis Nestorii litteris jam olim sapienter detectum gravissima reprehensione Prædecessor Noster Cælestinus (*c*) coarguit; quibus nempe in litteris vestigatus Veterator ille, deprehensus, & tentus, suo se multiloquio labefaciens, dum vera involvens obscuris, rursus utraque confundens vel confiteretur negata, vel niteretur negare confessa. Ad quas depellendas insidias nimium sæpe omni ætate reno-

(a) S. Zosimus *Ep.* 2. *apud Coust.*
(b) S. Leo M. *Ep.* 129. *Edit. Baller.*
(c) S. Cælestinus *Ep.* 13. *n.* 2. *apud Coust.*

vatas non alia potior via inita eſt, quam ut iis exponendis ſententiis, quæ ſub latibulo ambiguitatis periculoſam, ſuſpicioſamque involvunt diſcrepantiam ſenſuum, perverſa ſignificatio notaretur, cui ſubeſſet error, quem catholica ſententia reprobaret.

Quam & Nos moderationis plenam rationem eo libentius amplexi ſumus, quo magis ad reconciliandos animos, & ad unitatem ſpiritus in vinculo pacis adducendos, (quod favente Deo in pluribus gaudemus jam feliciter eveniſſe) magno fore adjumento proſpeximus, providere primum, ne pertinacibus, ſi qui ſuperſunt, quod Deus avertat, Synodi ſectatoribus integrum ſit poſthac ad novas turbas ciendas, juſtæ ſuæ damnationis conſortes veluti ac ſocias ſibi adſciſcere ſcholas catholicas, quas invitas plane ac repugnantes, per detortam quamdam affinium vocabulorum ſimilitudinem in expreſſa, quam illæ teſtantur ſententiarum diſſimilitudine, in partes ſuas pertrahere nituntur. Deinde ſi quos imprudentes aliqua fefellit adhuc præconcepta mitior opinio de Synodo, his etiam omnis conquerendi locus præcludatur, qui ſi recte ſapiunt, ut videri volunt, ægre ferre nequeant doctrinas damnari ſic denotatas, quæ errores præſeferunt, a quibus ipſi profitentur ſe longiſſime abeſſe.

Nec dum tamen ſatis ex animo lenitati noſtræ factum putavimus, ſeu verius caritati, quæ urget Nos erga Fratrem noſtrum, cui omni ope *volumus*, *ſi adhuc poſſumus ſubvenire* (a). Caritas nempe illa urget Nos, qua inductus Prædeceſſor noſter Cæleſtinus (*b*) etiam *contra fas*, ſeu majori quam fas eſſe videretur, patientia Sacerdotes corrigendos expectare non abnuebat. Magis enim cum Auguſtino, Milevitaniſque Patribus volumus, & optamus homines prava docentes *paſtorali cura in Eccleſia ſanari*, *quam deſperata ſalute ex illa reſecari*, *ſi neceſſitas nulla compellat* (c).

Quam ad rem, ne quod genus officii ad lucrandum Fratrem prætermiſſum videretur, præfatum Epiſcopum, antequam ad ulteriora progrederemur, amantiſſimis litteris ad eum juſſu noſtro datis ad Nos acciendum duximus, polliciti fore, ut benevolo animo a Nobis exciperetur, nec vetaretur, quin, quæ in rem ſuam facere ſibi viderentur, libere, aperteque exprimeret. Nec vero ſpes Nos omnis deſeruerat fieri poſſe, ut ſiquidem animum illum docibilem afferret, quem ex Apoſtoli ſententia in Epiſcopo maxime Auguſtinus (*d*) requirebat, cum ſimpliciter, & candide, omni remota concertatione, & acerbitate recognoſcenda ei proponerentur præcipua doctrinarum capita, quæ viſa eſſent majori animadverſione digna, tum facile ſeſe ipſe colligens non dubitaret, quæ ambigue poſita eſſent, in ſaniorem ſenſum exponere, quæve manifeſtam pravitatem præſeferrent, aperte repudiare: Atque ita magna cum ſui nominis exiſtimatione, tum lætiſſima bonorum omnium gratulatione, pacatiſſima, qua fieri poſſet ratione orti in Eccleſia ſtrepitus optatiſſima correctione comprimerentur (*e*).

Nunc vero cum ille oblato beneficio incommodæ valetudinis nomine minus utendum ſibi eſſe cenſuerit, differre jam non poſſumus, quin Apoſtolico noſtro muneri ſatisfaciamus. Non unius tantummodo, alteriuſve Diœceſis periculum agitur: *Univerſalis Eccleſia quacumque novitate pulſatur* (*f*). Undique jam pridem non expectatur modo, verum aſſiduis repetitis precibus efflagitatur Supremæ Apoſtolicæ Sedis judicium. Abſit, ut Vox Petri in illa unquam Sede ſua conticeſcat, in qua perpetuo vivens ille ac præſidens præſtat quærentibus fidei veritatem (*g*). Tuta non eſt in talibus longior connivencia, quia tantumdem pene criminis eſt connivere in talibus, quanti eſt tam irreligioſa prædicare (*h*). Abſcindendum igitur tale vulnus, quo non unum membrum læditur, ſed to-

a 2

(a) S. Cæleſtinus *Ep.* 14. *ad Populum C. P.* n. 8. *apud Couſt.*
(b) *Ep.* 13. *ad Neſtor. n.* 9.
(c) *Epiſt.* 176. *num.* 4. 178. *num.* 2. *Edit. Maur.*
(d) *L.* 4. *de Bapt. cont. Donat. c.* 5. *& l.* 5. *c.* 26.
(e) S. Cæleſtinus *Ep.* 16. *n.* 2. *apud Couſt.*
(f) S. Cæleſtinus *Ep.* 21. *ad Epiſcopos Galliarum.*
(g) Chryſol. *Ep. ad Eutychem.*
(h) S. Cæleſtinus *Ep.* 12. *n.* 2.

tum Corpus Ecclesiæ sauciatur (a). Atque Divina opitulante pietate providendum, ut amputatis dissensionibus fides catholica inviolata servetur, & his, qui prava defendunt, ab errore revocatis, nostra auctoritate, quorum fides probata fuerit, muniantur (b).

Implorato itaque cum assiduis nostris, tum & piorum Christifidelium privatis publicisque precibus, Spiritus sancti lumine, omnibus plene & mature consideratis, complures ex Actis & Decretis memoratæ Synodi Propositiones, Doctrinas, Sententias, sive expresse traditas, sive per ambiguitatem insinuatas, suis, ut præfatum est, cuique appositis notis, & censuris damnandas & reprobandas censuimus, prout hac nostra perpetuo valitura Constitutione damnamus, & reprobamus:

Sunt autem quæ sequuntur.

De obscuratione veritatum in Ecclesia.

Ex Decr. de Grat. §. 1.

I. Propositio, quæ asserit *postremis hisce sæculis sparsam esse generalem obscurationem super veritates gravioris momenti, spectantes ad Religionem, & quæ sunt basis fidei, & moralis doctrinæ Jesu Christi*,

Hæretica.

De potestate Communitati Ecclesiæ attributa, ut per hanc Pastoribus communicetur.

Epist. Convoc.

II. Propositio, quæ statuit *potestatem a Deo datam Ecclesiæ, ut communicaretur Pastoribus, qui sunt ejus Ministri pro salute Animarum*;

Sic intellecta ut a Communitate Fidelium in Pastores derivetur Ecclesiastici Ministerii, ac regiminis potestas,

Hæretica.

De Capitis Ministerialis denominatione Romano Pontifici attributa.

Decr. de Fide §. 8.

III. Insuper quæ statuit *Romanum Pontificem esse Caput Ministeriale*;

Sic explicata, ut Romanus Pontifex non a Christo in persona B. Petri, sed ab Ecclesia potestatem Ministerii accipiat, qua velut Petri Successor, verus Christi Vicarius, ac totius Ecclesiæ Caput pollet in universa Ecclesia,

Hæretica.

De potestate Ecclesiæ quoad constituendam, & sanciendam exteriorem disciplinam.

Decr. de Fide §§. 13. 14.

IV. Propositio affirmans, *abusum fore auctoritatis Ecclesiæ transferendo illam ultra limites doctrinæ, ac morum, & eam extendendo ad res exteriores, & per vim exigendo id quod pendet a persuasione, & corde*, tum etiam, *multo minus ad eam pertinere, exigere per vim exteriorem subjectionem suis Decretis*;

Quatenus indeterminatis illis verbis *extendendo ad res exteriores* notet velut abusum auctoritatis Ecclesiæ, usum ejus potestatis acceptæ a Deo, qua usi sunt & ipsimet Apostoli in disciplina exteriore constituenda, & sancienda,

Hæretica.

V. Qua parte insinuat, Ecclesiam non habere auctoritatem subjectionis suis Decretis exigendæ aliter quam per media, quæ pendent a persuasione;

Quatenus intendat Ecclesiam *non habere collatam sibi a Deo potestatem non solum dirigendi per consilia, & suasiones, sed etiam jubendi per leges, ac devios, contumacesque exteriore judicio, ac salubribus pœnis coercendi, atque cogendi*,

Ex Bened. XIV. in Brevi *Ad assiduas* anni 1755. Primati, Archiepiscopis, & Episcopis Regni Polon.

Inducens in Systema alias damnatum ut hæreticum.

(a) S. Cælestinus *Ep.* 11. *Cyrillo n.* 3.
(b) S. Leo M. *Ep.* 23. *Flaviano C. P. n.* 2.

Jura Episcopis præter fas attributa.

Decr. de Ord. §. 15.

VI. Doctrina Synodi, qua profitetur *persuasum sibi esse, Episcopum accepisse a Christo omnia jura necessaria pro bono regimine suæ Diœcesis* :

Perinde ac si ad bonum regimen cujusque Diœcesis necessariæ non sint superiores ordinationes spectantes sive ad fidem, & mores, sive ad generalem disciplinam, quarum jus est penes Summos Pontifices, & Concilia Generalia pro universa Ecclesia,

Schismatica, ad minus erronea.

VII. Item in eo quod hortatur Episcopum *ad prosequendam naviter perfectiorem Ecclesiasticæ disciplinæ Constitutionem*, idque *contra omnes contrarias consuetudines, exemptiones, reservationes, quæ adversantur bono ordini Diœcesis, majori gloriæ Dei, & majori ædificationi Fidelium* ;

Per id quod supponit Episcopo fas esse proprio suo judicio, & arbitratu statuere, & decernere contra consuetudines, exemptiones, reservationes, sive quæ in universa Ecclesia, sive etiam in unaquaque Provincia locum habent, sine venia, & interventu superioris hierarchicæ Potestatis, a qua inductæ sunt, aut probatæ, & vim legis obtinent,

Inducens in Schisma, & subversionem hierarchici regiminis, erronea.

VIII. Item quod & sibi persuasum esse ait, *Jura Episcopi a J. C. accepta pro gubernanda Ecclesia nec alterari, nec impediri posse ; & ubi contigerit horum jurium exercitium quavis de causa fuisse interruptum, posse semper Episcopum, ac debere in originaria sua jura regredi, quotiescumque id exigit majus bonum suæ Ecclesiæ* ;

In eo quod innuit jurium Episcopalium exercitium nulla superiori Potestate præpediri, aut coerceri posse, quandocumque Episcopus proprio judicio censuerit minus id expedire majori bono suæ Ecclesiæ,

Inducens in Schisma, & subversionem hierarchici regiminis, erronea.

Jus perperam tributum inferioris Ordinis Sacerdotibus in Decretis fidei, & disciplinæ.

Epist. Convoc.

IX. Doctrina, quæ statuit, *reformationem abusuum circa Ecclesiasticam disciplinam in Synodis Diœcesanis ab Episcopo, & Parochis æqualiter pendere, ac stabiliri debere : ac sine libertate decisionis indebitam fore subjectionem suggestionibus, & jussionibus Episcoporum*,

Falsa, temeraria, Episcopalis auctoritatis læsiva, regiminis hierarchici subversiva, favens hæresi Arianæ a Calvino innovatæ.

Ex Ep. Convoc. Ex Ep. ad Vic. For. Ex Orat. ad Syn. §. 8. Ex Sess. 3.

X. Item doctrina, qua Parochi, aliive Sacerdotes in Synodo congregati pronuntiantur una cum Episcopo Judices fidei, & simul innuitur judicium in causis fidei ipsis competere jure proprio, & quidem etiam per ordinationem accepto,

Falsa, temeraria, Ordinis hierarchici subversiva, detrahens firmitati definitionum, judiciorumve dogmaticorum Ecclesiæ, ad minus erronea.

Orat. Synod. §. 8.

XI. Sententia enuntians veteri Majorum instituto ab Apostolicis usque temporibus ducto, per meliora Ecclesiæ sæcula servato, receptum fuisse *ut decreta, aut definitiones, aut sententiæ etiam majorum Sedium non acceptarentur, nisi recognitæ fuissent, & approbatæ a Synodo Diœcesana*,

Falsa, temeraria, derogans pro sua generalitate obedientiæ debitæ Constitutionibus Apostolicis, tum & Sententiis ab hierarchica superiore legitima potestate manantibus, Schisma fovens, & hæresim.

Calumniæ adversus aliquas decisiones in materia Fidei ab aliquot sæculis emanatas.

De Fide §. 12.

XII. Assertiones Synodi complexive acceptæ circa Decisiones in materia fidei ab aliquot sæculis emanatas, quas perhibet velut Decreta ab una particulari Ecclesia, vel paucis Pastoribus profecta, nulla sufficienti auctoritate suffulta, nata corrumpendæ puritati fidei, ac turbis excitandis, intrusa per vim, e quibus inflicta sunt vulnera nimium adhuc recentia,

Falsæ, captiosæ, temerariæ, scandalosæ, in Romanos Pontifices & Ecclesiam injuriosæ, debitæ Apostolicis Constitutionibus obedientiæ derogantes, Schismaticæ, perniciosæ, ad minus erroneæ.

De Pace dicta Clementis IX.

Or. Synod. §. 2. in nota.

XIII. Propositio relata inter acta Synodi, quæ innuit Clementem IX. pacem Ecclesiæ reddidisse per approbationem distinctionis juris, & facti in subscriptione Formularii ab Alexandro VII. præscripti,

Falsa, temeraria, Clementi IX. injuriosa.

XIV. Quatenus vero ei distinctioni suffragatur, ejusdem fautores laudibus extollendo, & eorum Adversarios vituperando,

Temeraria, perniciosa, Summis Pontificibus injuriosa, Schisma fovens, & hæresim.

De Coagmentatione Corporis Ecclesiæ.

Append. n. 28.

XV. Doctrina, quæ proponit Ecclesiam *considerandam velut unum Corpus mysticum coagmentatum ex Christo Capite, & Fidelibus, qui sunt ejus membra per unionem ineffabilem, qua mirabiliter evadimus cum ipso unus solus Sacerdos, una sola Victima, unus solus Adorator perfectus Dei Patris in Spiritu, & veritate;*

Intellecta hoc sensu, ut ad Corpus Ecclesiæ non pertineant nisi Fideles, qui sunt perfecti Adoratores in Spiritu, & veritate,

Hæretica.

De Statu innocentiæ.

De Grat. §§. 4..7. De Sacr. in gen. §. 1. De Pænit. §. 4.

XVI. Doctrina Synodi de statu felicis innocentiæ, qualem eum repræsentat in Adamo ante peccatum, complectente non modo integritatem, sed & justitiam interiorem cum impulsu in Deum per amorem caritatis, atque primævam sanctitatem aliqua ratione post lapsum restitutam;

Quatenus complexive accepta innuit statum illum sequelam fuisse Creationis, debitum ex naturali exigentia, & conditione humanæ naturæ, non gratuitum Dei beneficium,

Falsa, alias damnata in Bajo, & Quesnellio, erronea, favens hæresi Pelagianæ.

De immortalitate spectata ut naturali conditione hominis.

De Bapt. §. 2.

XVII. Propositio his verbis enuntiata: *Edocti ab Apostolo spectamus mortem non jam ut naturalem conditionem hominis, sed revera ut justam pœnam culpæ originalis;*

Quatenus sub nomine Apostoli subdole allegato insinuat, mortem, quæ in præsenti statu inflicta est velut justa pœna peccati per justam subtractionem immortalitatis, non fuisse naturalem conditionem hominis, quasi immortalitas non fuisset gratuitum beneficium, sed naturalis conditio,

Captiosa, temeraria, Apostolo injuriosa, alias damnata.

De conditione hominis in statu naturæ.

De Grat. §. 10.

XVIII. Doctrina Synodi enuntians *post lap-*

sum Adami Deum annuntiasse promissionem futuri Liberatoris, & voluisse consolari genus humanum per spem salutis, quam J. C. allaturus erat, tamen *Deum voluisse ut genus humanum transiret per varios status, antequam veniret plenitudo temporum*, ac primum ut in statu naturæ *homo relictus propriis luminibus disceret de sua cæca ratione diffidere, & ex suis aberrationibus moveret se ad desiderandum auxilium superioris luminis*,

Doctrina, ut jacet, captiosa, atque intellecta de desiderio adjutorii superioris luminis in ordine ad salutem promissam per Christum, ad quod concipiendum homo relictus suis propriis luminibus supponatur se se potuisse movere,

Suspecta, favens hæresi Semipelagianæ.

De conditione hominis sub lege.

Ibid.

XIX. Item quæ subjungit, hominem sub lege *cum esset impotens ad eam observandam prævaricatorem evasisse, non quidem culpa legis, quæ sanctissima erat, sed culpa hominis, qui sub lege sine gratia magis magisque prævaricator evasit*, superadditque, *legem, si non sanavit cor hominis, effecisse, ut sua mala cognosceret, & de sua infirmitate convictus desideraret gratiam Mediatoris*;

Qua parte generaliter innuit hominem prævaricatorem evasisse per inobservantiam legis, quam impotens esset observare; quasi *impossibile aliquid potuerit imperare qui justus est, aut damnaturus sit hominem pro eo quod non potuit vitare, qui pius est*,

Ex S. Cæsario Serm. 73. in Append. S. Augustini Serm. 273. Edit. Maur.
Ex S. Aug. de Nat. & Gr. c. 43.
De Grat. & lib. arb. c. 16.
Enar. in Psal. 56. n. 1.

Falsa, scandalosa, impia, in Bajo damnata.

XX. Qua parte datur intelligi, hominem sub lege sine gratia potuisse concipere desiderium gratiæ Mediatoris ordinatum ad salutem promissam per Christum; quasi *non ipsa gratia faciat ut invocetur a nobis*,

Ex Concil. Araus. II. Can. 3.

Propositio, ut jacet, captiosa, suspecta, favens hæresi Semipelagianæ.

De Gratia illuminante, & excitante.

De Grat. §. 11.

XXI. Propositio, quæ asserit, *lumen gratiæ, quando sit solum, non præstare, nisi ut cognoscamus infelicitatem nostri status, & gravitatem nostri mali: Gratiam in tali casu producere eumdem effectum, quem lex producebat: Ideo necesse esse, ut Deus creet in corde nostro sanctum amorem, & inspiret sanctam delectationem contrariam amori in nobis dominanti: hunc amorem sanctum, hanc sanctam delectationem esse proprie gratiam J. C., inspirationem caritatis, qua cognita sancto amore faciamus; hanc esse illam radicem, e qua germinant bona opera, hanc esse gratiam novi testamenti, quæ nos liberat a servitute peccati, & constituit filios Dei*;

Quatenus intendat eam solam esse proprie gratiam Jesu Christi, quæ creet in corde sanctum amorem, & quæ facit ut faciamus, sive etiam qua homo liberatus a servitute peccati constituitur filius Dei, & non sit etiam proprie gratia Christi ea gratia, qua cor hominis tangitur per illuminationem Spiritus sancti (Trid. sess. 6. cap. 5.), nec vera detur interior gratia Christi, cui resistitur,

Falsa, captiosa, inducens in errorem in secunda propositione Jansenii damnatum ut hæreticum, eumque renovans.

De fide velut prima Gratia.

De Fide §. 1.

XXII. Propositio, quæ innuit, Fidem, *a qua incipit series gratiarum, & per quam velut primam vocem vocamur ad salutem, & Ecclesiam*, esse ipsammet excellentem virtutem fidei, qua homines fideles nominantur, & sunt;

Perinde ac prior non esset gratia illa, quæ *ut prævenit voluntatem, sic prævenit & fidem*,

Ex S. Aug. de dono persev. cap. 16. n. 41.

Suspecta de hæresi, eamque sapiens, alias in Quesnellio damnata, erronea.

De duplici Amore.

De Grat. §. 8.

XXIII. Doctrina Synodi de duplici amore dominantis cupiditatis, & caritatis dominantis, enuntians hominem sine gratia esse sub servitute peccati: ipsumque in eo statu per generalem cupiditatis dominantis influxum omnes suas actiones inficere, & corrumpere;

Quatenus insinuat in homine, dum est sub servitute, sive in statu peccati, destitutus gratia illa, qua liberatur a servitute peccati, & constituitur filius Dei, sic dominari cupiditatem, ut per generalem hujus influxum omnes illius actiones in se inficiantur, & corrumpantur: aut opera omnia, quæ ante justificationem fiunt, quacumque ratione fiant, sint peccata;

Quasi in omnibus suis actibus peccator serviat dominanti cupiditati,

Falsa, perniciosa, inducens in errorem a Tridentino damnatum ut hæreticum, iterum in Bajo damnatum art. 40.

§. 12.

XXIV. Qua vero parte inter dominantem cupiditatem, & caritatem dominantem nulli ponuntur affectus medii a natura ipsa insiti, suapteque natura laudabiles, qui una cum amore beatitudinis, naturalique propensione ad bonum *remanserunt velut extrema lineamenta, & reliquiæ imaginis Dei;*
Ex S. August. de Spir. & Litt. c. 28.

Perinde ac si *inter dilectionem Divinam, quæ nos perducit ad regnum, & dilectionem humanam illicitam, quæ damnatur*, non daretur *dilectio humana licita, quæ non reprehenditur*,
Ex S. Aug. Serm. 349. de Carit. Edit. Maur.

Falsa, alias damnata.

De Timore servili.

De Pænit. §. 3.

XXV. Doctrina, quæ timorem pœnarum generatim perhibet *dumtaxat non posse dici malum, si saltem pertingit ad cohibendam manum;*

Quasi timor ipse gehennæ, quam fides docet peccato infligendam, non sit in se bonus, & utilis, velut donum supernaturale, ac motus a Deo inspiratus præparans ad amorem justitiæ,

Falsa, temeraria, perniciosa, Divinis Donis injuriosa, alias damnata, contraria doctrinæ Concilii Tridentini, tum & communi Patrum Sententiæ, *opus esse juxta consuetum ordinem præparationis ad justitiam, ut intret timor primo, per quem veniat Caritas: Timor medicamentum, Caritas sanitas.*

Ex S. August. in Epist. Johan. c. 4. Tract. 9. n. 4. 5.
In Johan. Evang. Tract. 41. n. 10.
Enarratione in Psal. 127. n. 7.
Sermone 157. de Verbis Apostoli c. 13.
Sermone 161. de Verbis Apostoli n. 8.
Sermone 349. de Caritate n. 7.

De pœna decedentium cum solo Originali.

De Bapt. §. 3.

XXVI. Doctrina, quæ velut fabulam Pelagianam explodit locum illum inferorum, (quem Limbi puerorum nomine Fideles passim designant) in quo animæ decedentium cum sola originali culpa pœna damni citra pœnam ignis puniantur;

Perinde ac si hoc ipso quod qui pœnam ignis removent, inducerent locum illum, & statum medium expertem culpæ, & pœnæ inter regnum Dei, & damnationem æternam, qualem fabulabantur Pelagiani,

Falsa, temeraria, in scholas catholicas injuriosa.

De Sacramentis, ac primum de forma Sacramentali cum adjuncta conditione.

De Bapt. §. 12.

XXVII. Deliberatio Synodi, qua prætextu adhæsionis ad antiquos Canones in casu dubii Baptismatis propositum suum declarat de omittenda formæ conditionalis mentione,

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiæ contraria.

De participatione Victimæ in sacrificio Missæ.

De Euch. §. 6.

XXVIII. Propositio Synodi, qua postquam statuit *Victimæ participationem esse partem sacrificio essentialem*, subjungit, *non tamen se damnare ut illicitas Missas illas, in quibus adstantes sacramentaliter non communicant, ideo quia isti participant licet minus perfecte de ipsa Victima, spiritu illam recipiendo;*

Quatenus insinuat ad Sacrificii essentiam deesse aliquid in eo sacrificio, quod peragatur sive nullo adstante, sive adstantibus, qui nec sacramentaliter, nec spiritaliter de victima participant: & quasi damnandæ essent ut illicitæ Missæ illæ, in quibus solo Sacerdote communicante, nemo adsit, qui sive sacramentaliter, sive spiritaliter communicet,

Falsa, erronea, de hæresi suspecta, eamque sapiens.

De Ritus Consecrationis efficacia.

De Euch. §. 2.

XXIX. Doctrina Synodi, qua parte tradere instituens fidei doctrinam de ritu Consecrationis, remotis quæstionibus scholasticis circa modum, quo Christus est in Eucharistia, a quibus Parochos docendi munere fungentes abstinere hortatur, duobus his tantum propositis: 1. Christum post consecrationem vere, realiter, substantialiter esse sub speciebus: 2. Tunc omnem panis, & vini substantiam cessare solis remanentibus speciebus, prorsus omittit ullam mentionem facere transubstantiationis, seu conversionis totius substantiæ panis in Corpus, & totius substantiæ vini in Sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum Concilium definivit, & quæ in solemni Fidei professione continetur;

Quatenus per inconsultam istiusmodi, suspiciosamque omissionem notitia subtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclesia consecratæ ad illius tuendam professionem adversus hæreses, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quæstione mere scholastica,

Perniciosa, derogans expositioni veritatis catholicæ circa Dogma transubstantiationis, favens hæreticis.

De applicatione fructus Sacrificii.

De Euch. §. 8.

XXX. Doctrina Synodi, qua dum profitetur *credere Sacrificii oblationem extendere se ad omnes, ita tamen ut in Liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tum vivorum, quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipsis*; dein continuo subjicit: *Non tamen quod credamus in arbitrio esse Sacerdotis applicare fructus Sacrificii cui vult; immo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei, qui solus distribuit fructus Sacrificii cui vult, & secundum mensuram, quæ ipsi placet*: Unde & consequenter traducit velut *falsam opinionem invectam in populum, quod illi, qui eleemosynam subministrant Sacerdoti sub conditione, quod celebret unam Missam, specialem fructum ex ea percipiant;*

Sic intellecta, ut præter peculiarem commemorationem, & orationem specialis ipsa oblatio, seu applicatio Sacrificii, quæ fit a Sacerdote, non magis prosit, cæteris paribus, illis, pro quibus applicatur, quam aliis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicatione, quam pro determinatis personis, aut personarum ordinibus faciendam commendat, ac præcipit Ecclesia, speciatim a Pastoribus pro suis ovibus: quod velut ex Divino præcepto descendens a sacra Tridentina Synodo diserte est expressum,

Sess. 23. c. 1. de Reform.

Bened. XIV. Constit. *Cum semper oblatas*. §. 2.

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Wicleffo.

De convenienti ordine in cultu servando.

De Euch. §. 5.

XXXI. Propositio Synodi enuntians conveniens esse pro Divinorum Officiorum ordine, & antiqua consuetudine, ut in uno-

quoque Templo unum tantum sit Altare, sibique adeo placere morem illum restituere,

Temeraria, perantiquo, pio, multis abhinc sæculis in Ecclesia præsertim Latina vigenti, & probato mori injuriosa.

Ibid.

XXXII. Item præscriptio vetans, ne super Altaria sacrarum Reliquiarum thecæ, floresve apponantur,

Temeraria, pio, ac probato Ecclesiæ mori injuriosa.

Ibid. §. 6.

XXXIII. Propositio Synodi, qua cupere se ostendit, ut causæ tollerentur, per quas ex parte inducta est oblivio principiorum ad Liturgiæ ordinem spectantium, *revocanda illam ad majorem rituum simplicitatem, eam vulgari lingua exponendo, & elata voce proferendo;*

Quasi vigens ordo Liturgiæ ab Ecclesia receptus, & probatus aliqua ex parte manasset ex oblivione principiorum, quibus illa regi debet,

Temeraria, piarum aurium offensiva, in Ecclesiam contumeliosa, favens hæreticorum in eam conviciis.

De Ordine Pœnitentiæ.

De Pœnit. §. 7.

XXXIV. Declaratio Synodi, qua postquam præmisit ordinem pœnitentiæ Canonicæ sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse, ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpæ, sed præcipue pro dispositione ad gratiam, subdit, *se in ordine illo mirabili, & augusto totam agnoscere dignitatem Sacramenti adeo necessarii, liberam a subtilitatibus, quæ ipsi decursu temporis adjunctæ sunt;*

Quasi per ordinem, quo sine peracto canonicæ pœnitentiæ cursu hoc Sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisset dignitas imminuta,

Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis Sacramenti, prout per Ecclesiam totam consuerit administrari, Ecclesiæ ipsi injuriosa.

De Pœnit. §. 10. n. 4.

XXXV. Propositio his verbis concepta: *Si Caritas in principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus Caritatis, oportet ut Sacerdos præcedere faciat eos actus humiliationis, & pœnitentiæ, qui fuerunt omni ætate ab Ecclesia commendati: redigere hos actus ad paucas orationes, aut ad aliquod jejunium post jam collatam absolutionem videtur potius materiale desiderium conservandi huic Sacramento nudum nomen pœnitentiæ, quam medium illuminatum, & aptum ad augendum illum fervorem caritatis, qui debet præcedere absolutionem: Longe quidem absumus ab improbanda praxi imponendi pœnitentias etiam post absolutionem adimplendas: Si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus, ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficillimo, & magni momenti opere nostræ reconciliationis?*

Quatenus innuit pœnitentias, quæ imponuntur adimplendæ post absolutionem, spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere nostræ reconciliationis, quam ut pœnitentias vere Sacramentales, & satisfactorias pro peccatis confessis: quasi ut vera ratio Sacramenti non nudum nomen servetur, oporteat de via ordinaria, ut actus humiliationis, & pœnitentiæ, qui imponuntur per modum satisfactionis Sacramentalis, præcedere debeant absolutionem,

Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum.

De prævia necessaria dispositione pro admittendis pœnitentibus ad reconciliationem.

De Grat. §. 15.

XXXVI. Doctrina Synodi, qua postquam præmisit: *Quando habebuntur signa non æquivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum merita judicari dignum, qui admittatur ad participationem Sanguinis Jesu Christi, quæ fit in Sacramentis,*

subdit, *suppositiias conversiones, quæ fiunt per attritionem, nec efficaces esse solere, nec durabiles*: Consequenter *Pastorem Animarum debere insistere signis non æquivocis caritatis dominantis, antequam admittat suos pœnitentes ad Sacramenta*, quæ signa, ut deinde tradit (§. 17.) *Pastor deducere poterit ex stabili cessatione a peccato, & fervore in operibus bonis*, quem insuper *fervorem caritatis* perhibet (*de Pœnit.* §. 10.) velut dispositionem, quæ *debet præcedere absolutionem*;

Sic intellecta, ut non solum Contritio imperfecta, quæ passim attritionis nomine donatur, etiam quæ juncta sit cum dilectione, qua homo incipit diligere Deum tamquam omnis justitiæ fontem, nec modo Contritio caritate formata, sed & fervor caritatis dominantis, & ille quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter, & absolute requiratur, ut homo ad Sacramenta, & speciatim pœnitentes ad absolutionis beneficium admittantur,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutæ, ac probatæ in Ecclesia praxi contraria, Sacramenti efficaciæ detrahens, & injuriosa.

De auctoritate absolvendi.

De Pœnit. §. 10. *n.* 6.

XXXVII. Doctrina Synodi, quæ de auctoritate absolvendi accepta per ordinationem enuntiat, *post institutionem Diœcesium, & Parochiarum conveniens esse, ut quisque judicium hoc exerceat super personas sibi subditas sive ratione territorii, sive jure quodam personali*, propterea quod *aliter confusio induceretur, & perturbatio*;

Quatenus post institutas Diœceses, & Parochias enuntiat tantummodo, *conveniens esse ad præcavendam confusionem, ut absolvendi potestas exerceatur super Subditos*; sic intellecta tamquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria, vel subdelegata illa jurisdictio, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a Sacerdote prolatam,

Falsa, temeraria, perniciosa, Tridentino contraria, & injuriosa; erronea.

Ibid. §. 11.

XXXVIII. Item doctrina, qua postquam Synodus professa est, *se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quæ, ut ait, ad pœnitentiam non ita facile, & forte numquam eum admittebat, qui post primum peccatum, & primam reconciliationem relapsus esset in culpam*, subjungit, *per timorem perpetuæ exclusionis a communione, & pace, etiam in articulo mortis magnum frænum illis injectum iri, qui parum considerant malum peccati, & minus illud timent*,

Contraria Can. 13. Concilii Nicæni I., Decretali Innocentii I. ad Exuperium Tholos., tum & Decretali Cælestini I. ad Episcopos Viennen. & Narbonen. Provinciæ, redolens pravitatem, quam in ea Decretali sanctus Pontifex exhorret.

De peccatorum venialium confessione.

De Pœnit. §. 12.

XXXIX. Declaratio Synodi de peccatorum venialium confessione, quam optare se ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur ejusmodi confessiones,

Temeraria, perniciosa, Sanctorum, ac piorum praxi a S. Conc. Trid. probatæ contraria.

De Indulgentiis.

De Pœnit. §. 16.

XL. Propositio asserens, *indulgentiam secundum suam præcisam notionem aliud non esse quam remissionem partis ejus pœnitentiæ, quæ per Canones statuta erat peccanti*;

Quasi indulgentia præter nudam remissionem pœnæ Canonicæ non etiam valeat ad remissionem pœnæ temporalis pro peccatis actualibus debitæ apud Divinam justitiam,

Falsa, temeraria, Christi meritis

injuriosa, dudum in Art. 19. Lutheri damnata.

Ibid.

XLI. Item in eo quod subditur, *Scholasticos suis subtilitatibus inflatos invexisse thesaurum male intellectum meritorum Christi, & Sanctorum, & claræ notioni absolutionis a pœna canonica substituisse confusam, & falsam applicationis meritorum;*

Quasi thesauri Ecclesiæ, unde Papa dat indulgentias, non sint merita Christi, & Sanctorum,

Falsa, temeraria, Christi, & Sanctorum meritis injuriosa, dudum in Art. 17. Lutheri damnata.

Ibid.

XLII. Item in eo quod superaddit, *luctuosius adhuc esse quod chimarica isthæc applicatio transferri volita sit in defunctos,*

Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanos Pontifices, & in praxim, & sensum universalis Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in Art. 22. Lutheri.

Ibid.

XLIII. In eo demum quod impudentissime invehitur in Tabellas indulgentiarum, Altaria privilegiata &c.,

Temeraria, piarum aurium offensiva, scandalosa, in Summos Pontifices, atque in praxim tota Ecclesia frequentatam contumeliosa.

De reservatione Casuum.

De Pænit. §. 19.

XLIV. Propositio Synodi asserens, *reservationem casuum nunc temporis aliud non esse quam improvidum ligamen pro inferioribus Sacerdotibus, & sonum sensu vacuum pro pœnitentibus assuetis non admodum curare hanc reservationem,*

Falsa, temeraria, male sonans, perniciosa, Concilio Tridentino contraria, superioris hierarchicæ potestatis læsiva.

Ibid.

XLV. Item de spe quam ostendit fore, *ut reformato Rituali, & ordine pœnitentiæ nullum amplius locum habituræ sint hujusmodi reservationes;*

Prout attenta generalitate verborum innuit per reformationem Ritualis, & ordinis pœnitentiæ factam ab Episcopo, vel Synodo aboleri posse Casus, quos Tridentina Synodus (Sess. 14. c. 7.) declarat Pontifices Maximos potuisse pro suprema Potestate sibi in universa Ecclesia tradita peculiari suo judicio reservare,

Propositio falsa, temeraria, Concilio Tridentino, & summorum Pontificum auctoritati derogans, & injuriosa.

De Censuris.

De Pænit. §§. 20. 22.

XLVI. Propositio asserens, *effectum excommunicationis exteriorem dumtaxat esse, quia tantummodo natura sua excludit ab exteriore communicatione Ecclesiæ;*

Quasi excommunicatio non sit pœna spiritualis, ligans in cælo, animas obligans,

Ex S. Aug. Ep. 250. Auxilio Episcopo. Tract. 50. in Johan. n. 12.

Falsa, perniciosa, in Art. 23. Lutheri damnata, ad minus erronea.

§§. 21. 23.

XLVII. Item quæ tradit, necessarium esse juxta leges naturales, & Divinas, ut sive ad excommunicationem, sive ad suspensionem præcedere debeat examen personale, atque adeo sententias dictas *ipso facto*, non aliam vim habere, nisi seriæ comminationis sine ullo actuali effectu,

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ potestati injuriosa, erronea.

§. 22.

XLVIII. Item quæ pronuntiat, *inutilem, ac vanam esse formulam nonnullis abhinc sæculis inductam absolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas Fidelis incidere potuisset,*

Falsa, temeraria, praxi Ecclesiæ injuriosa.

§. 24.

XLIX. Item quæ damnat ut nullas, & invalidas *suspensiones ex informata conscientia*.

Falsa, perniciosa, in Trid. injuriosa.

Ibid.

L. Item in eo quod insinuat soli Episcopo fas non esse uti potestate, quam tamen ei defert Tridentinum (Sess. 14. c. 1. de Ref.) suspensionis *ex informata conscientia* legitime infligendæ,

Jurisdictionis Prælatorum Ecclesiæ læsiva.

De Ordine.

De Ordine §. 4.

LI. Doctrina Synodi, quæ perhibet, in promovendis ad Ordines hanc de more, & instituto veteris disciplinæ rationem servari consuevisse, ut *si quis Clericorum distinguebatur sanctitate vitæ, & dignus æstimabatur, qui ad Ordines sacros ascenderet, ille solitus erat promoveri ad Diaconatum, vel Sacerdotium, etiamsi inferiores Ordines non suscepisset: neque tum talis Ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est;*

§. 5.

LII. Item quæ innuit non alium titulum Ordinationum fuisse, quam deputationem ad aliquod speciale Ministerium, quelis præscripte est in Concilio Calcedonensi: subjungens (§. 6.), quamdiu Ecclesie sese his principiis in delectu sacrorum Ministrorum conformavit, Ecclesiasticum Ordinem floruisse; verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde introducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu Ministrorum Sanctuarii;

§. 7.

LIII. Item quod inter hæc ipsa corruptionis principia refert, quod recessum sit a vetere instituto, quo, ut ait (§. 3.), Ecclesia insistens Apostoli vestigiis neminem ad Sacerdotium admittendum statuerat, nisi qui conservesset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit corruptam fuisse disciplinam per decreta, & instituta,

1. Sive quibus Ordinationes per saltum vetitæ sunt,

2. Sive quibus pro Ecclesiarum necessitate, & commoditate probatæ sunt Ordinationes sine titulo specialis officii, velut speciatim a Tridentino Ordinatio ad titulum patrimonii: salva obedientia, qua sic Ordinati Ecclesiarum necessitatibus deservire debent iis obeundis officiis, quibus pro loco, ac tempore ab Episcopo admoti fuerint, quemadmodum ab Apostolicis temporibus in primitiva Ecclesia fieri consuevit,

3. Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quæ delinquentes reddunt irregulares: quasi per hanc distinctionem Ecclesie recesserit a spiritu Apostoli, non excludendo generaliter, & indistincte ab Ecclesiastico Ministerio omnes quoscumque, qui baptismalem innocentiam non conservassent,

Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, Ordinis pro Ecclesiarum necessitate, & commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per Canones, & speciatim per Trid. Decreta probatam injuriosa.

§. 13.

LIV. Item quæ velut turpem abusum notat umquam prætendere eleemosynam pro celebrandis Missis, & Sacramentis administrandis, sicuti & accipere quemlibet proventum dictum *Stolæ*, & generatim quodcumque stipendium & honorarium, quod suffragiorum, aut cujuslibet Parochialis functionis occasione offerretur;

Quasi turpis abusus crimine notandi essent Ministri Ecclesiæ, dum secundum receptum, & probatum Ecclesiæ morem, & institutum utuntur jure promulgato ab Apostolo accipiendi temporalia ab his, quibus spiritualia ministrantur,

Falsa, temeraria, Ecclesiastici, ac Pastoralis juris læsiva, in Ecclesiam, ejusque Ministros injuriosa.

§. 14.

LV. Item qua vehementer optare se profitetur, ut aliqua ratio inveniretur minutuli Cleri (quo nomine inferiorum ordinum Clericos designat) a Cathedralibus, &

Collegiatis submovendi, providendo aliter, nempe per probos, & provectioris ætatis Laicos, congruo assignato stipendio, ministerio inserviendi Missis, & aliis Officiis velut Acolythi &c. ut olim, inquit, fieri solebat, quando ejus generis Officia, non ad meram speciem pro majoribus ordinibus suscipiendis redacta erant;

Quatenus reprehendit institutum, quo cavetur, ut *minorum Ordinum functiones per eos tantum præstentur, exerceanturve, qui in illis constituti, adscriptive sunt* (Concil. Prov. IV. Mediol.): idque ad mentem Tridentini (Sess. 23. c. 17.), *ut sanctorum Ordinum a Diaconatu ad Ostiariatum functiones ab Apostolicis temporibus in Ecclesia laudabiliter receptæ, & in pluribus locis aliquandiu intermissæ juxta sacros Canones revocentur, nec ab hæreticis tamquam otiosæ traducantur*,

Suggestio temeraria, piarum aurium offensiva, Ecclesiastici Ministerii perturbativa, servandæ, quoad fieri potest, in celebrandis Mysteriis decentiæ imminutiva, in Minorum Ordinum munera, & functiones, tum in disciplinam per Canones, & speciatim per Trid. probatam injuriosa, favens hæreticorum in eam conviciis, & calumniis.

§. 18.

LVI. Doctrina, quæ statuit conveniens videri in impedimentis Canonicis, quæ proveniunt ex delictis in jure expressis ullam umquam nec concedendam, nec admittendam esse dispensationem,

Æquitatis, & moderationis canonicæ a sacro Concilio Tridentino probatæ læsiva, auctoritati, & juribus Ecclesiæ derogans.

Ibid. §. 22.

LVII. Præscriptio Synodi, quæ generaliter, & indiscriminatim velut abusum rejicit quamcumque dispensationem, ut plus quam unum residentiale Beneficium uni, eidemque conferatur: Item in eo quod subjungit, certum sibi esse juxta Ecclesiæ spiritum plus quam uno Beneficio tametsi simplici neminem frui posse,

Pro sua generalitate derogans moderationi Tridentini Sess. 7. c. 5. & Sess. 24. c. 17.

De Sponsalibus, & Matrimonio.

Libell. Memor. circa Sponsalia &c. §. 2.

LVIII. Propositio, quæ statuit Sponsalia proprie dicta actum mere civilem continere, qui ad Matrimonium celebrandum disponit, eademque Civilium legum præscripto omnino subjacere;

Quasi actus disponens ad Sacramentum non subjaceat sub hac ratione juri Ecclesiæ,

Falsa, Juris Ecclesiæ quoad effectus etiam e Sponsalibus vi Canonicarum sanctionum profluentes læsiva, disciplinæ ab Ecclesia constitutæ derogans.

De Matrim. §§. 7. 11. 12.

LIX. Doctrina Synodi asserens, *ad Supremam Civilem Potestatem dumtaxat originarie spectare contractui Matrimonii apponere impedimenta ejus generis, quæ ipsum nullum reddunt, dicunturque dirimentia*, quod *jus originarium* præterea dicitur cum *jure dispensandi essentialiter connexum*, subjungens *supposito assensu, vel conniventia Principum potuisse Ecclesiam juste constituere impedimenta dirimentia ipsum contractum Matrimonii*;

Quasi Ecclesia non semper potuerit, ac possit in Christianorum Matrimoniis jure proprio impedimenta constituere, quæ Matrimonium non solum impediant, sed & nullum reddant quoad vinculum, quibus Christiani obstricti teneantur etiam in terris infidelium, in iisdemque dispensare,

Canonum 3. 4. 9. 12. Sess. 24. Conc. Trid. eversiva, hæretica.

Cit. Libel. Memor. circa Sponsal. §. 10.

LX. Item rogatio Synodi ad Potestatem Civilem, ut e *numero impedimentorum tollat cognationem spiritualem, atque illud quod dicitur publicæ honestatis, quorum origo reperitur in Collectione Justiniani*, tum ut *restringat impedimentum affinitatis, & cognationis ex quacumque licita, aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum juxta civilem computationem per*

lineam lateralem, & obliquam, ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendæ;

Quatenus Civili Potestati jus attribuit sive abolendi, sive restringendi impedimenta Ecclesiæ auctoritate constituta, vel comprobata: item qua parte supponit Ecclesiam per Potestatem Civilem spoliari posse jure suo dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis, vel comprobatis,

Libertatis, ac potestatis Ecclesiæ subversiva, Tridentino contraria, ex hæreticali supra damnato principio profecta.

De Officiis, Exercitationibus, Institutionibus ad religiosum cultum pertinentibus,

Et primum de adoranda Humanitate Christi.

De Fide §. 3.

LXI. Propositio, quæ asserit, *adorare directe Humanitatem Christi, magis vero aliquam ejus partem fore semper honorem Divinum datum Creaturæ*;

Quatenus per hoc verbum *directe* intendat reprobare adorationis cultum, quem Fideles dirigunt ad Humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio, qua Humanitas, ipsaque caro vivifica Christi adoratur non quidem propter se, & tamquam nuda caro, sed prout unita Divinitati, foret honor Divinus impertitus creaturæ, & non potius una, eademque adoratio, qua Verbum incarnatum cum propria ipsius carne adoratur,

Ex Concil. C. P. V. Gen. Can. 9.

Falsa, captiosa, pio, ac debito cultui Humanitati Christi a Fidelibus præstito, ac præstando detrahens, & injuriosa.

De Orat. §. 10.

LXII. Doctrina, quæ devotionem erga sacratissimum Cor Jesu rejicit inter devotiones, quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculosas;

Intellecta de hac devotione, qualis est ab Apostolica Sede probata,

Falsa, temeraria, perniciosa, piarum aurium offensiva, in Apostolicam Sedem injuriosa.

De Orat. §. 10. *Et Append.* n. 32.

LXIII. Item in eo quod Cultores Cordis Jesu hoc etiam nomine arguit, quod non advertant sanctissimam Carnem Christi, aut ejus partem aliquam, aut etiam Humanitatem totam cum separatione, aut præcisione a Divinitate adorari non posse cultu latriæ;

Quasi Fideles Cor Jesu adorarent cum separatione vel præcisione a Divinitate, dum illud adorant, ut est Cor Jesu, Cor nempe Personæ Verbi, cui inseparabiliter unitum est, ad eum modum, quo exangue Corpus Christi in triduo mortis sine separatione, aut præcisione a Divinitate adorabile fuit in sepulchro,

Captiosa, in Fideles Cordis Christi Cultores injuriosa.

De ordine præscripto in piis exercitationibus obeundis.

De Orat. §. 14. *Append.* n. 34.

LXIV. Doctrina, quæ velut superstitiosam universe notat *quamcumque efficaciam, quæ ponatur in determinato numero precum, & piarum salutationum*;

Tamquam superstitiosa censenda esset efficacia, quæ sumitur non ex numero in se spectato, sed ex præscripto Ecclesiæ certum numerum precum, vel externarum actionum præfinientis pro indulgentiis consequendis, pro adimplendis pœnitentiis, & generatim pro sacro, & religioso cultu rite, & ex ordine peragendo,

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, pietati Fidelium injuriosa, Ecclesiæ auctoritati derogans, erronea.

De Pænit. §. 10.

LXV. Propositio enuntians, *irregularem strepitum novarum institutionum, quæ dictæ sunt Exercitia, vel Missiones... forte numquam, aut saltem perraro eo pertingere, ut absolutam conversionem operentur, & exteriores illos commotionis actus, qui apparuere, nil aliud fuisse, quam transeuntia naturalis concussionis fulgura*,

Temeraria, male sonans, perniciosa, mori pie, salutariter per Ecclesiam frequentato, & in verbo Dei fundato injuriosa.

De modo jungendæ vocis Populi cum voce Ecclesiæ in precibus publicis.

De Orat. §. 14.

LXVI. Propositio asserens, *fore contra Apostolicam praxim, & Dei consilia, nisi Populo faciliores viæ pararentur vocem suam jungendi cum voce totius Ecclesiæ*;

Intellecta de usu vulgaris linguæ in liturgicas preces inducendæ,

Falsa, temeraria, ordinis pro Mysteriorum celebratione præscripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

De lectione sacræ Scripturæ.

Ex nota in fine Decr. de Gratia.

LXVII. Doctrina perhibens a lectione sacrarum Scripturarum *nonnisi veram impotentiam excusare*, subjungens ultro se prodere obscurationem, quæ ex hujusce præcepti neglectu orta est super primarias veritates religionis,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, alias in Quesnellio damnata.

De proscriptis libris in Ecclesia publice legendis.

De Orat. §. 29.

LXVIII. Laudatio, qua summopere Synodus commendat Quesnellii Commentationes in novum Testamentum, aliaque aliorum Quesnellianis erroribus faventium opera, licet proscripta, eademque Parochis proponit, ut ea tamquam solidis religionis principiis referta in suis quisque Paræciis Populo post reliquas functiones perlegant,

Falsa, scandalosa, temeraria, seditiosa, Ecclesiæ injuriosa, Schisma fovens, & hæresim.

De Sacris Imaginibus.

De Orat. §. 17.

LXIX. Præscriptio, quæ generaliter, & indistincte inter Imagines ab Ecclesia auferendas, velut rudibus erroris occasionem præbentes, notat Imagines Trinitatis incomprehensibilis,

Propter sui generalitatem temeraria, ac pio per Ecclesiam frequentato mori contraria, quasi nullæ extent Imagines sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ, ac tuto permittendæ.

Ex Brevi *Sollicitudini nostræ*. Benedicti XIV. an. 1745.

LXX. Item doctrina, & præscriptio generatim reprobans omnem specialem Cultum, quem alicui speciatim Imagini solent Fideles impendere, & ad ipsam potius quam ad aliam confugere,

Temeraria, perniciosa, pio per Ecclesiam frequentato mori, tum & illi Providentiæ ordini injuriosa, quo *ita Deus nec in omnibus memoriis Sanctorum ista fieri voluit, qui dividit propria unicuique prout vult.*

Ex S. Aug. Ep. 78. Clero, Senioribus, & universæ Plebi Ecclesiæ Hipponen.

LXXI. Item quæ vetat ne Imagines præsertim B. Virginis ullis titulis distinguantur præterquam denominationibus, quæ sint analogæ Mysteriis, de quibus in sacra Scriptura expressa fit mentio;

Quasi nec adscribi possent Imaginibus piæ aliæ denominationes, quas vel in ipsismet publicis precibus Ecclesia probat, & commendat,

Temeraria, piarum aurium offensiva, venerationi B. præsertim Virgini debitæ injuriosa.

LXXII. Item quæ velut abusum extirpari vult morem, quo velatæ asservantur certæ Imagines,

Temeraria, frequentato in Ecclesia, & ad Fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

De Festis.

Libell. Memorial. pro Fest. reform. §. 3.

LXXIII. Propositio enuntiane novorum Festorum institutionem ex neglectu in veteribus observandis, & ex falsis notioribus naturæ, & finis earumdem Solemnitatum originem duxisse,

Falsa, temeraria, scandalosa, Ecclesiæ injuriosa, favens hæreticorum in dies Festos per Ecclesiam celebratos conviciis.

Ibid. §. 8.

LXXIV. Deliberatio Synodi de transferendis in diem Dominicum Festis per annum institutis: idque pro jure, quod persuasum sibi esse ait Episcopo competere super disciplinam Ecclesiasticam in ordine ad res mere spirituales; ideoque & præceptum Missæ audiendæ abrogandi diebus, in quibus ex pristina Ecclesiæ lege viget etiamnum id præceptum: tum atiam in eo, quod superaddit de transferendis in Adventum Episcopali auctoritate jejuniis per annum ex Ecclesiæ præcepto servandis;

Quatenus adstruit Episcopo fas esse jure proprio transferre dies ab Ecclesia præceptos pro Festis, jejuniisve celebrandis: aut indictum Missæ audiendæ præceptum abrogare,

Propositio falsa, juris Conciliorum Generalium, & Summorum Pontificum læsiva, scandalosa, Schismati favens.

De juramentis.

Libell. Memorial. pro Juram. reform. §. 5.

LXXV. Doctrina, quæ perhibet beatis temporibus nascentis Ecclesiæ juramenta visa esse a documentis Divini præceptoris, atque ab aurea Evangelica simplicitate adeo aliena, ut *ipsummet jurare sine extrema, & ineluctabili necessitate reputatum fuisset actus irreligiosus, homine Christiano indignus: Insuper continuatam Patrum seriem demonstrare juramenta communi sensu pro vetitis habita fuisse*: Indeque progreditur ad improbanda juramenta, quæ Curia Ecclesiastica, Jurisprudentiæ feudalis, ut ait, normam secuta in Investituris, & in Sacris ipsis Episcoporum Ordinationibus adoptavit: Statuitque adeo implorandam a sæculari Potestate legem pro abolendis juramentis, quæ in Curiis etiam Ecclesiasticis exiguntur pro suscipiendis muniis, & officiis, & generatim pro omni actu Curiali,

Falsa, Ecclesiæ injuriosa, juris Ecclesiastici læsiva, disciplinæ per Canones inductæ, & probatæ subversiva.

De Collationibus Ecclesiasticis.

De Collat. Ecclesiast. §. 1.

LXXVI. Insectatio, qua Synodus Scholasticam exagitat, velut eam, *quæ viam aperuit inveniendis novis, & inter se discordantibus Systematibus, quoad veritates majoris pretii, ac demum adduxit ad probabilismum, & laxismum*;

Quatenus in Scholasticam rejicit privatorum vitia, qui abuti ea potuerunt, aut abusi sunt,

Falsa, temeraria, in sanctissimos Viros, & Doctores, qui magno catholicæ Religionis bono Scholasticam excoluere injuriosa, favens infestis in eam hæreticorum conviciis.

Ibid.

LXXVII. Item in eo quod subdit, *mutationem formæ regiminis Ecclesiastici, qua factum est, ut Ministri Ecclesiæ in oblivionem venirent suorum jurium, quæ simul sunt eorum obligationes, eo demum rem adduxisse, ut obliterari faceret primitivas notiones Ministerii Ecclesiastici, & sollicitudinis pastoralis*;

Quasi per mutationem regiminis congruentam disciplinæ in Ecclesia constitutæ, & probatæ obliterari umquam potuerit, & amitti primitiva notio Ecclesiastici Ministerii, pastoralisve sollicitudinis.

Propositio falsa, temeraria, erronea.

§. 4.

LXXVIII. Præscriptio Synodi de ordine re-

rum tractandarum in Collationibus, quæ posteaquam præmisit, *in quolibet articulo distinguendum id quod pertinet ad fidem, & od essentiam religionis ab eo quod est proprium disciplinæ*, subjungit, *in hac ipsa* (disciplina) *distinguendum quod est necessarium, aut utile ad retinendos in spiritu fideles ab eo quod est inutile, aut onerosius, quam libertas filiorum novi fœderis patiatur, magis vero ab eo, quod est periculosum aut noxium, utpote inducens ad Superstitionem, & Materialismum*;

Quatenus pro generalitate verborum comprehendat, & præscripto examini subjiciat etiam disciplinam ab Ecclesia constitutam, & probatam, quasi Ecclesia, quæ spiritu Dei regitur, disciplinam constituere posset non solum inutilem, & onerosiorem, quam libertas Christiana patiatur, sed & periculosam, noxiam, inducentem in Superstitionem, & Materialismum,

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, piarum aurium offensiva, Ecclesiæ ac spiritui Dei, quo ipsa regitur, injuriosa, ad minus erronea.

Convicia adversus aliquas Sententias in Scholis catholicis usque adhuc agitatas.

Orat. ad Synod. §. 2.

LXXIX. Assertio, quæ conviciis, & contumeliis insectatur sententias in Scholis catholicis agitatas, & de quibus Apostolica Sedes nihil adhuc definiendum, aut pronunciandum censuit,

Falsa, temeraria, in Scholas catholicas injuriosa, debitæ Apostolicis Constitutionibus obedientiæ derogans.

De tribus regulis fundamenti loco a Synodo positis pro reform. Regularium.

Libell. Memorial. pro reform. Regularium §. 9.

LXXX. Regula 1. quæ statuit universe, & indiscriminatim *statum Regularem, aut Monasticum natura sua componi non posse cum Animarum cura, cumque vitæ pastoralis muneribus, nec adeo in partem venire posse Ecclesiasticæ Hierarchiæ, quin ex adverso pugnet cum ipsiusmet vitæ Monasticæ principiis*,

Falsa, perniciosa, in sanctissimos Ecclesiæ Patres, & Præsules, qui regularis vitæ instituta cum Clericalis Ordinis muneribus consociarunt, injuriosa, pio, vetusto, probato Ecclesiæ mori, Summorumque Pontificum Sanctionibus contraria: *Quasi Monachi quos morum gravitas, & vitæ, ac fidei institutio sancta commendat, non rite, nec modo sine Religionis offensione, sed & cum multa utilitate Ecclesiæ Clericorum Officiis aggregentur*.

Ex S. Siricio Epist. Decret. ad Himerium Tarracon. c. 13.

LXXXI. Item in eo quod subjungit, sanctos Thomam, & Bonaventuram sic in tuendis adversus Summos homines Mendicantium institutis versatos esse, ut in eorum defensionibus minor æstus, accuratio major desideranda fuisset,

Scandalosa, in sanctissimos Doctores injuriosa, impiis damnatorum Auctorum contumeliis favens.

LXXXII. Regula 2. *Multiplicationem Ordinum, ac diversitatem naturaliter inferre perturbationem, & confusionem*: Item in eo quod præmittit §. 4. *Regularium Fundatores*, qui post Monastica instituta prodierunt, *Ordines superoddentes Ordinibus, Reformationes Reformationibus nihil aliud effecisse, quam primariam mali causam magis magisque dilatare*;

Intellecta de Ordinibus, & Institutis a sancta Sede probatis, quasi distincta piorum munerum varietas, quibus distincti Ordines addicti sunt, natura sua perturbationem, & confusionem parere debeat,

Falsa, calumniosa, in sanctos Fundatores, eorumque fideles Alumnos, tum & in ipsos Summos Pontifices injuriosa.

LXXXIII. Regula 3. qua postquam præmisit, *parvum Corpus degens intra Civilem Societatem, quin fere sit pars ejusdem, parvamque Monarchiam figit in statu semper esse periculosum*, subinde hoc nomine criminatur privata Monasteria, communis Instituti vinculo sub uno præsertim Capite consociata, velut speciales totidem Monarchias Civili Reipublicæ periculosas, & noxias,

Falsa, temeraria, Regularibus Institutis a sancta Sede ad Religionis profectum approbatis injuriosa, favens hæreticorum in eadem Instituta insectationibus, & calumniis.

De Systemate, seu Ordinationum complexione ducta ex allatis Regulis, & octo sequentibus articulis comprehensa pro reformatione Regularium.

§. 10.

LXXXIV. Art. 1. *De uno dumtaxat Ordine in Ecclesia retinendo, ac de seligenda præ cæteris Regula sancti Benedicti, cum ob sui præstantiam, tum ob præclara illius Ordinis merita: sic tamen ut in his, quæ forte occurrent temporum conditioni minus congrua, instituta vitæ ratio apud Portum regium lucem præferat ad explorandum quid addere, quid detrahere conveniat.*

2. *Ne compotes fiant Ecclesiasticæ Hierarchiæ, qui se huic Ordini adjunxerint, nec ad Sacros Ordines promoveantur, præterquam ad summum unus, vel duo, initiandi tamquam Curati, vel Capellani Monasterii, reliquis in simplici Laicorum ordine remanentibus.*

3. *Unum tantum in unaquaque Civitate admittendum Monasterium, idque extra mœnia Civitatis in locis abditioribus, & remotioribus collocandum.*

4. *Inter occupationes vitæ Monasticæ pars sua labori manuum inviolate servanda, relicto tamen congruo tempore Psalmodiæ impendendo, aut etiam, si cui libuerit, litterarum studio. Psalmodia deberet esse moderata, quia nimia ejus prolixitas parit præcipitantiam, molestiam, evagationem. Quo plus auctæ sunt Psalmodiæ, Orationes, preces, tantumdem peræqua proportione omni tempore imminutus fervor est, sanctitasque Regularium.*

5. *Nulla foret admittenda distinctio Monachos inter sive Choro, sive Ministeriis addictos; inæqualitas isthæc gravissimas omni tempore lites excitavit, ac discordias, & a Communitatibus Regularium spiritum caritatis expulit.*

6. *Votum perpetuæ stabilitatis numquam tolerandum. Non illud norant veteres Monachi, qui tamen Ecclesiæ consolatio, & Christianismi ornamentum extiterunt. Vota castitatis, paupertatis, & obedientiæ non admittentur instar communis, & stabilis regulæ. Si quis ea vota, aut omnia, aut aliqua facere voluerit, consilium, & veniam ab Episcopo postulabit, qui tamen numquam permittet, ut perpetua sint, nec anni fines excedent. Tantummodo facultas dabitur ea renovandi sub iisdem conditionibus.*

7. *Omnem Episcopus habebit inspectionem in eorum vitam, studia, progressum in pietate: Ad ipsum pertinebit Monachos admittere, & expellere, semper tamen accepto Contubernalium consilio.*

8. *Regulares Ordinum, qui adhuc remanent, licet Sacerdotes in hoc Monasterium admitti etiam possent, modo in silentio, & solitudine propriæ sanctificationi vacare cuperent: quo casu dispensationi locus fieret in generali Regula num. 2. statuto, sic tamen ne vitæ institutionem sequantur ab aliis discrepantem, adeo ut non plus quam una, aut ad summum duæ in diem Missæ celebrentur, satisque cæteris Sacerdotibus esse debeat una cum Communitate concelebrare.*

Item pro Reformatione Monialium.

§. 11.

Vota perpetua usque ad Annum 40. aut 45. non admittenda. Moniales solidis exercitationibus, speciatim labori addicendæ: A carnali spiritualitate, qua pleræque distinentur, avocandæ: Expendendum, utrum, quod ad ipsas attinet, satius foret Monasterium in Civitate relinqui,

Systema vigentis, atque jam antiquitus probatæ, ac receptæ disciplinæ subversivum, perniciosum, Constitutionibus Apostolicis, & plurium Conciliorum etiam Generalium, tum speciatim Tri-

dentini Sanctionibus oppositum, & injuriosum, favens haeretico-rum in Monastica Vota, & Regularia Instituta stabiliori Consiliorum Evangelicorum professioni addicta conviciis, & calumniis.

De Nationali Concilio convocando.

Libell. Memorial. pro convoc. Concil. National. §. 1.

LXXXV. Propositio enuntians qualemcumque cognitionem Ecclesiasticae Historiae sufficere, ut fateri quisque debeat Convocationem Concilii Nationalis unam esse ex viis canonicis, qua finiantur in Ecclesia respectivarum Nationum controversiae spectantes ad Religionem;

Sic intellecta, ut controversiae ad fidem, & mores spectantes in Ecclesia quacumque subortae, per Nationale Concilium irrefragabili judicio finiri valeant: quasi inerrantia in fidei, & morum quaestionibus Nationali Concilio competeret,

Schismatica, haeretica.

Mandamus igitur omnibus utriusque Sexus Christifidelibus, ne de dictis propositionibus, & doctrinis sentire, docere, praedicare praesumant, contra quam in hac nostra Constitutione declaratur, ita ut quicumque illas, vel earum aliquam conjunctim, vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputando publice, vel privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, Ecclesiasticis Censuris, aliisque contra similia perpetrantes a jure statutis poenis, ipso facto, absque alia declaratione subjaceat.

Caeterum per hanc expressam praefatarum propositionum, & doctrinarum reprobationem, alia in eodem libro contenta nullatenus approbare intendimus, cum praesertim in eo complures deprehensae fuerint propositiones, & doctrinae sive illis, quae supra damnatae sunt, affines, sive quae communis ac probatae cum doctrinae, & disciplinae temerarium contemptum, tum maxime infensum in Romanos Pontifices, & Apostolicam Sedem animum praeseferunt.

Duo vero speciatim notanda censemus, quae de augustissimo sanctissimae Trinitatis Mysterio §. 2. Decreti de Fide, si non pravo animo, imprudentius certe Synodo exciderunt, quae facile rudes praesertim & incautos in fraudem impellere valeant. Primum, dum posteaquam rite praemisit Deum in suo Esse unum, & simplicissimum permanere, continuo subjungens, ipsum Deum in tribus Personis distingui, perperam discedit a communi, & probata in Christianae doctrinae institutionibus formula, qua Deus unus quidem in tribus Personis distinctis dicitur non in tribus Personis distinctus: Cujus formulae commutatione hoc vi verborum subrepit erroris periculum, ut Essentia Divina distincta in Personis putetur, quam Fides catholica sic unam in Personis distinctis confitetur, ut eam simul profiteatur in se prorsus indistinctam.

Alterum, quod de ipsismet tribus Divinis Personis tradit, eas secundum earum proprietates personales, & incommunicabiles exactius loquendo exprimi, seu appellari Patrem, Verbum, & Spiritum sanctum, quasi minus propria, & exacta foret appellatio Filii tot Scripturae locis consecrata, voce ipsa Patris e Coelis, & e nube delapsa, tum formula Baptismi a Christo praescripta, tum & praeclara illa confessione, qua Beatus ab ipsomet Christo Petrus est pronuntiatus; ac non potius retinendum esset quod edoctus ab Augustino Angelicus Praeceptor (*a*) vicissim ipse docuit *in nomine Verbi eamdem proprietatem importari, quae in nomine Filii*, dicente nimirum Augustino (*b*), *eo dicitur Verbum, quo Filius*.

Neque silentio praetereunda insignis ea, fraudis plena Synodi temeritas, quae pridem improbatam ab Apostolica Sede Conventus Gallicani Declarationem an. 1681. ausa sit non amplissimis modo laudibus exornare, sed quo majorem illi auctoritatem conciliaret, eam in Decretum *de Fide* inscriptum insidiose includere, articulos in illa contentos palam adoptare, & quae sparsim per hoc ipsum Decretum tradita sunt, horum articulorum publica, & solemni professione obsignare. Quo sane non solum gravior longe se Nobis offert de Synodo, quam Praedecessoribus nostris fuerit de comitiis illis ex-

(a) S. Th. 1. *P.* q. 34. *art.* 2. *ad* 3.

(b) Aug. de Trinit. *l.* 7. *c.* 2.

postulandi ratio, sed & ipsimet Gallicanæ Ecclesiæ non levis injuria irrogatur, quam dignam Synodus existimaverit, cujus auctoritas in patrocinium vocaretur errorum, quibus illud est contaminatum Decretum.

Quamobrem quæ acta Conventus Gallicani, mox ut prodierunt Prædecessor Noster Ven. Innocentius XI. per litteras in forma Brevis die 11. Aprilis an. 1682. post autem expressius Alexander VIII. Constit. *Inter multiplices* die 4. Augusti an. 1690. pro Apostolici sui muneris ratione improbarunt, resciderunt, nulla, & irrita declararunt, multo fortius exigit a Nobis Pastoralis sollicitudo recentem horum factam in Synodo tot vitiis affectam adoptionem, velut temerariam, scandalosam, ac præsertim post edita Prædecessorum nostrorum Decreta, huic Apostolicæ Sedi summopere injuriosam reprobare, ac damnare, prout eam præsenti hac nostra Constitutione reprobamus, & damnamus, ac pro reprobata, & damnata haberi volumus.

Ad id genus fraudis pertinet, quod Synodus in hoc ipso Decreto de Fide quamplures articulos complexa, quos Lovaniensis facultatis Theologi ad Innocentii XI. judicium detulerunt, tum & alios duodecim a Card. de Noailles Benedicto XIII. oblatos, non dubitaverit ex reprobato secundo Ultrajectensi Concilio vanum, vetusque commentum exsuscitare, temereque his verbis jactare in vulgus, nempe universæ Europæ notissimum esse, eos articulos Romæ severissimo examini subjectos fuisse, & non solum a qualicumque censura immunes exiisse, sed etiam a laudatis Romanis Pontificibus fuisse commendatos: cujus tamen assertæ commendationis non modo nullum extat authenticum documentum, quin potius eidem refragantur Acta examinis, quæ in nostræ Supremæ Inquisitionis tabulis asservantur, e quibus id tantum apparet, nullum super iis prolatum fuisse judicium.

Hisce propterea de causis librum hunc ipsum, cui titulus = *Atti, e Decreti del Concilio Diocesano di Pistoja dell'AnnoMDCCLXXXVI. = In Pistoja per Atto Bracali Stampatore Vescovile. Con approvazione.*, sive præmisso, sive quovis alio titulo inscriptum, ubicumque, & quocumque idiomate, quavis Editione, aut Versione hactenus impressum, aut imprimendum, Auctoritate Apostolica tenore præsentium prohibemus, & damnamus, quemadmodum etiam alios omnes libros in ejus, sive ejus doctrinæ defensionem, tam scripto, quam typis forsan jam editos, seu, quod Deus avertat, edendos, eorumque lectionem, descriptionem, retentionem, & usum omnibus, & singulis Christifidelibus sub poena excommunicationis per Contrafacientes ipso facto incurrendæ, prohibemus pariter, & interdicimus.

Præcipimus insuper venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, necnon hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ut Contradictores, & rebelles quoscumque per Censuras, & poenas præfatas, aliaque juris, & facti remedia, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii sæcularis auxilio, omnino coerceant, & compellant.

Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus litteris adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis, & interdictionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, quinto Calendas Septembris, Pontificatus Nostri anno vigesimo.

Ph. Card. Prodatarius. R. Card. Braschius de Honestis.

VISA

De Curia J. Manassei.

Loco ✠ Plumbi.

F. Lavizzarius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, Indictione duodecima, die vero trigesima prima Augusti, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri Domini PII Divina providentia PAPÆ SEXTI Anno vigesimo supradictæ Litteræ Apostolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Basilicæ Lateranen., & Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Joannem Renzoni Apostolicum Cursorem.

Felix Castellacci Magister Cursorum.

ROMÆ, ET VERCELLIS. 1794.

CUDEBAT JOSEPH PANIALIS.
OBTENTA FACULTATE.